

Трамвайний роман

Ганна Черінь

Мою, не бачену й не знану доти,
Її зустрів я просто у трамваї,
Серед людської голосної зграї,
Коли по п'ятій їдуть всі з роботи.

Її не дотикалося нічого:
Ні бруд, ні крик, ні погляди відьмищ.
Які стрункі її здавались ноги
Серед брудних, розтоптаних ножищ!

Можливо б не назвали судді лисі
Її красунею, з своєї точки зору,
Але в очах, в обличчя кожній рисі
Я душу бачив чисту і прозору.

І щось таке їй додавало зваби,
Від чого в безмеж линула уява —
Немов загадка чарівна, яка би,
Розгадана, була і нецікава.

Чи то її очей блакить — зажура,
Чи інша то була із тих химер,
Що вже до мене оспівав Сосюра,
А від Сосюри ще раніш — Бодлер...

Я міг спитати незнайомку любу:
Її ім'я, адресу й телефон —
І запросити до нічного клубу,
Де, як собака, виє саксофон...

А може і зі мною не пішла би
Вона нікуди з тих чи тих причин...
Ні, краще і не рушити приваби,
Щоб не вкусити прози на почин...

Трамвай спиняється — і маю ще хвилину:
Зійти? Покликати? Що я робити мушу?

І шкода стало так, немов єдину
Втрачаю найдорожчу в світі душу...

Вона виходить, кинувши на згадку
З очей своїх блакить ясного неба —
Манлива, нерозгадана загадка,
Розгадувать яку —
не треба.